

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΚΡΕΜΟΝΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ Τερέζα, ἀγέρωχη, ἀπότομη, ἔχοντας συναίσθησι τῆς ἀξίας της, δὲν ὑποχώρουσε ποτὲ μπροστὰ σὲ κανέναν, παρὰ μόνον μπρὸς στὴ Φράγκα καὶ τὴν μίς Σίμπυλ, πού ἦσαν τὰ μόνον πλάσματα τὰ ὁποῖα ἀγαποῦσε στὴ γῆ.

Ἡ Φράγκα, πού ἦταν δεκάξη χρόνων τότε, ἀποτελοῦσε τὴ ζωντανὴ ἀντίθεσι τῆς ἀδελφῆς της.

Λεπτοκαμωμένη καὶ λυγερή, εἶχε τὴν ὠμορφιά ἐνὸς ἀγάλματος. Ἀπὸ τὰ χρυσοχρώμα μαλλιά της ὡς τὰ καλλίγραμμα χέρια της, ὅλα σ' αὐτὴν ἦσαν ὠμορφιά, χάρις καὶ λεπτότης.

Μὲ τὸ πλατὺ καὶ ὠραῖο τῆς μέτωπο, μὲ τὰ ὠμορφα καὶ θαθεῖα ζαφειρένια μάτια της, μὲ τὸ καλλίγραμμο πρόσωπό της, ἔμοιαζε μὲ ἀγία, ἀπὸ ἐκεῖνες πού εἶνε ζωγραφισμένες στὰ τζάμια τῶν μεσαιωνικῶν ἐκκλησιῶν, ρεμβώδεις καὶ σκεφτικῆς, κάτω ἀπ' τὴς χρυσῆς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου πού βασιλεύει.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ, ὁ κόμης ντὲ Ροσβέλ εἶχε πάρει καινούργιο γραμματέα, μὲ τὸν ὁποῖο φαινόταν κατενθουσιασμένος, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ Ναδίνα γελοῦσε περιφρονητικὰ, ὁσὰκις γινόταν λόγος γι' αὐτόν.

— Εἶνε σοβαρὸς νέος, ἔλεγε μὲ κάποια εἰρωνεία. Παίρνει πάντα τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν πένθιμη ὄψι της. Φαίνεται, Χριστιανέ, πῶς, ὅταν τὸν προσέλαβες, σοῦ ἐπέβαλε ὡς ὄρο νὰ ζῆ μόνος, χωρὶς καμμιά ἐπικοινωνία μ' ἐμᾶς. Αὐτὸ ἦταν πολὺ ἔξυπνο ἐκ μέρους του, γιατί κατάλαβε πόσο θὰ μᾶς ἐνωχλοῦσε ἡ παρουσία ἐνὸς τέτοιου ἀγριανθρώπου.

— Εἶσαι ἀδίκη, ἀγαπητὴ μου φίλη, τῆς ἀπάντησε μιά μέρα ὁ κ. ντὲ Ροσβέλ, ὁ ὁποῖος φαινόταν νὰ συμπαθῆ ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ τὸ νέο γραμματέα του, πράγμα παράδοξο γι' αὐτόν, γιὰ τὸν ὁποῖο ὄλος ὁ κόσμος τοῦ ἦταν ἀδιάφορος. Ὁ Ἄνδρέας ντ' Ἀνζελί εἶν' ἕνας νέος δειλὸς κι' ἐπιφυλακτικὸς, ἀλλὰ ἔχει μεγάλη ἀξία.

— Ὡ! πῶς ἐνθουσιάζεσαι εὐκολα!

— Ἐνθουσιάζομαι μὲ τὸ δίκιο μου. Ἡ οἰκογένεια τοῦ γραμματέως μου ἦταν ἀριστοκρατικὴ καὶ πλουσιωτατὴ, μὰ ὁ πατέρας του χρεωκόπησε καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ πέθανε κι' ἔτσι, σὲ ἡλικία δεκαεννέα ἐτῶν, ὁ Ἄνδρέας θρέθηκε κατεστραμμένος. Εἶχε ὡστόσο τὴν περιουσία τῆς μητέρας του καὶ μπορούσε νὰ μείνῃ πλούσιος κι' ἀνεξάρτητος, ἀλλὰ ὁ πατέρας του εἶχε ἀφήσει μεγάλα χρέη. Ὁ Ἄνδρέας ὁμῶς τὰ πλήρωσε ὅλα, θέλοντας νὰ μείνῃ ἀκηλίδωτη ἡ μνήμη τοῦ νεκροῦ πατέρα του καὶ τ' ὄνομά του. Ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιά μέρα στὴν ἄλλη, θρέθηκε πάμπτωχος. Τότε κάποιος θεῖος του, συγκινημένος ἀπὸ τὴν τόσο λεπτὴ κι' εὐγενικὴ συμπεριφορὰ του, θέλησε νὰ τὸν συνδράμῃ. Μὰ ὁ Ἄνδρέας δὲν θέλησε νὰ δεχθῆ ἀπ' αὐτόν παρὰ μόνον ὅσα τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴς σπουδῆς του στὸ Πανεπιστήμιο, ὅπου καὶ ἀρίστευσε, γιατί ἡ ἀντίληψί του εἶνε ἴση πρὸς τὴν τιμιότητά του...

Ἡ μίς Σίμπυλ κ' ἡ Φράγκα ἀκούγαν τὸν κόμητα λίγο χλωμῆς, μὰ σιωπηλῆς, ὅπως πάντα. Ἀπεναν-

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Λεπτοκαμωμένη καὶ λυγερή, εἶχε τὴν ὠμορφιά ἐνὸς ἀγάλματος.

τίας, ἡ Τερέζα φώναξε μ' ἐνθουσιασμό: — Μὰ ὑπῆρξε λαμπρὰ ἡ διαγωγή του. Ὁ Γραμματεὺς σας, πατέρα, εἶνε ἀληθινὸς ἦρως!

Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὴν ἀδελφὴ της, ἐπρόσθεσε:

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Φράγκα, ὅτι ἡ διαγωγή του ἦταν ὠραιότατη;

Ἡ Ναδίνα τότε ἀπάντησε:

— Ὁραιότατη, πράγματι, ἀλλὰ καὶ πολὺ κουτὴ.

— Ναδίνα! εἶπε ἡ μίς Σίμπυλ καταγανακτισμένη. Ἐσὺ μιλάς ἔτσι!

— Γιατί ὄχι; ἔκανε ἡ κόμης ὑψώνοντας τοὺς ὤμους της. Ὁ πατέρας τοῦ ντ' Ἀνζελί, ὄχι μόνον ἔχασε τὴν περιουσία του, ἀλλὰ καὶ ἄφησε μεγάλα χρέη πεθαίνοντας. Αὐτὸ ὁμῶς δὲν εἶνε τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ στὴν ἐποχὴ μας. Πολλοὶ ἀξιότιμοι καθ' ὅλα ἄνθρωποι πεθαίνουν, ἀφήνοντας χρέη. Τί κάνουν στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὰ παιδιά τους; Ἀπλούστατα. Ἄντι νὰ πληρώσουν ἀνοήτως τὰ πατρικὰ χρέη ἐξ ἰδίων, κυττάζουν νὰ περισώσουν τὴ δικὴ τους περιουσία. Καὶ ποιὸς τοὺς κατηγορεῖ γι' αὐτό; Κανείς... Ἀπεναντίας, ὅλοι τοὺς ἐπαινοῦν...

— Αὐτὰ πού λές, ἀσφαλῶς δὲν τὰ πιστεύεις, μαμά! φώναξε ἡ Τερέζα μὲ ἀγανάκτησι. Τί πράγματα εἶν' αὐτά;...

Ἡ μίς Σίμπυλ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ θαυμάτι θλίψι. Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ μιλάῃ ἔτσι ἡ Ναδίνα, πού τὴν εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε τόσο μεγαλόψυχη, τόσο ἠθικὴ κι' εὐγενικὴ στὰ αἰσθήματα;

Ἡ φωνὴ τῆς Φράγκας, λεπτὴ, καθαρὴ καὶ διαυγῆς, διέλυσε τὴ σιωπὴ πού εἶχε ἀπλωθῆ στὸ δωμάτιο.

— Ἄν ὁ κ. ντ' Ἀνζελί, εἶπε, ἔκανε ὅ,τι κάνουν ὅλοι, εἶμαι βεβαία πῶς δὲν θὰ κοιμόταν ἡσυχά τώρα. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε κάτι τὸ νὰ μπορῆ νὰ κοιμᾶται κανεὶς ἡσυχά.

Καὶ γυρίζοντας τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν Ναδίνα, πρόσθεσε:

— Ἐγὼ ἀγαπῶ κι' ἐκτιμῶ τόσο τὸν ἡσυχὸ ὕπνο, ὥστε δὲν ξαφνιαζομαι γιατί ὁ κ. ντ' Ἀνζελί τὸν προτίμησε ἀπὸ τὴν περιουσία του. Πόσο ἀξιολύπητοι θὰ εἶνε ἐκεῖνοι τῶν ὁποῖων τὸν ὕπνο διακόπτουν κάθε τόσο τρομεροὶ ἐφιάλτες!

Καὶ, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, σηκώθηκε ἡσυχά καὶ θῆκε ἔξω. Ἡ μίς Σίμπυλ καὶ ἡ Τερέζα τὴν ἀκολούθησαν.

Ὁ κόμης ντὲ Ροσβέλ, τοῦ ὁποῖου τὸ μυαλὸ γινόταν νωθρότερο ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ εἶχε μισοκοιμηθῆ στὴν καρέκλα του, ὅπως πάθαινε πάντοτε μετὰ τὸ φαγητό, δὲν ἀντελήφθη τίποτε ἀπὸ ὅσα εἶχαν λεχθῆ.

Ἡ Ναδίνα ὁμῶς μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια καὶ σφιγμένα τὰ δόντια, παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα της τὴν Φράγκα.

— Ἄ, μουρμούρισε. Αὐτὴ δὲν κατέθεσε ἀκόμη τὰ ὄπλα, οὔτε καὶ θὰ τὰ καταθέσῃ ποτέ.

* * *

Ἐπει' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια πῆγε κι' ἐγκαταστάθηκε στὴ βίλλα της, στὴ Νορμανδία.

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ κόμητος ἔμελλε νὰ πάη κι' αὐτὸς ἔπειτ' ἀπὸ μιά ἐβδομάδα ἐκεῖ, γιατί ἤθελε ἐν τῷ μεταξύ νὰ τελειώσῃ κάποια ἐργα-

σία του στο Παρίσι.

“Όλοι είχαν ξαναρχίσει τη συνηθισμένη τους ζωή στην έξοχή.

Η Ναδίνα έκανε συχνές επισκέψεις στις άλλες οικογένειες που κατοικούσαν στις γειτονικές επαύλεις και σχεδίασε να δώσει χορούς και έσπερίδες, μέχρις ότου να φτάσει η εποχή του κυνηγιού, όποτε θα συγκεντρωνόντουσαν εκεί πολλοί φίλοι.

Ο κ. ντέ Ροσβέλ έμενε διαρκώς στο γραφείο του, όπου περνούσε τις ώρες του εργαζόμενος δήθεν, μά πραγματικά κοιμώμενος.

Η μίς Σίμπυλ κ' ή Φράγκα είχαν ξαναρχίσει τους ήσυχους περιπάτους των στα περίχωρα της θίλλας, ενώ ή Τερέζα, είτε πεζή, είτε έφιππη, έτρεχε μόνη στις γειτονικές έξοχές.

Ένα πρωί, ή Τερέζα είχε φύγει πολύ νωρίς έφιππη κι' εκάλπαζε μεθυσμένη από τον καθαρό άερα και την έλευθερία της, αφήνοντας το άλογό της να την πηγαίνει όπου ήθελε.

“Επειτα από αρκετών ώρων ίππασία, ξαναγύριζε άργά, κουρασμένη, όταν έξαφνα, σε κάποιο σταυροδρόμι διασταυρώθηκε με κάποιον άγνωστο κύριο.

Ήταν ένας νέος είκοσιπέντε περίπου χρόνων, ψηλός και λεπτός. Φορούσε γαλάζιο κοστούμι με άσπρη γραβάτα και ψάθινο καπέλλο, που σκίαζε τα μάτια του, στα όποια διάβαζε κανείς την έξαιρετική του αντίληψη και την ευθύτητα του χαρακτήρος του.

“Ασφαλώς δεν κατοικούσε στα περίχωρα, γιατί ή Τερέζα ήξερε όλους τους γείτονες και ήταν βεβαία ότι έστω και μιά φορά να τον είχε συναντήσει άλλοτε, δεν θα ξεχνούσε την υπερηφάνεια και την ευγένεια της φυσιογνωμίας του.

“Ο άγνωστος, μόλις είδε την νέα, έθγαλε το καπέλλο του.

“Εκείνη τον κύτταξε καλά, χωρίς αυτός να κατεβάση τα μάτια του.

Κι' έξαφνα ή νέα, έπηρεασμένη κάπως από το σταθερό και γαλήνιο του βλέμμα, αισθάνθηκε κάτι να την σπρώχνει προς αυτόν με μιά δύναμη άκατανίκητη.

— Θα χάσετε το δρόμο σας, κύριε; είπε με τη συνηθισμένη της άφέλεια. Μήπως μπορώ να σας φανώ χρήσιμη; Έγώ ξέρω πολύ καλά αυτά τά μέρη...

“Ο άγνωστος έκανε μιά βαθείά υπόκλιση κι' άποκρίθηκε:

— Σας ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς... Πραγματικά έχασα το δρόμο μου και μιά ώρα τώρα παιδεύομαι να τον ξαναβρω.

— Και πηγαίνετε;

— Στο Ροσβέλ.

“Ακούγοντας το όνομα αυτό, ή Τερέζα κοκκίνισε και κύτταξε τον ξένο με μεγαλύτερη προσοχή. Τέλος συνήλθε και είπε με κάποια πονηρία:

— Έχετε αφήσει πίσω σας το Ροσβέλ, κύριε. “Αν θέλετε να είστε εκεί στο πρόγευμα, πρέπει να ταχύνετε το βήμα σας, γιατί ο δρόμος είναι αρκετός ακόμα... “Αν με δέχθετε ως οδηγό, θα κερδίσετε αρκετή ώρα, γιατί θα σας πάω από ένα μέρος, απ' όπου κόβεται ο δρόμος.

“Ο ξένος φαινόταν ζαλισμένος κάπως.

Μιά υπέροχη νέα, που έλαμπε από ώμορφιά και που φαινόταν πως ανήκε στην άνωτάτη άριστοκρατία, του έπρότεινε να γίνη οδηγός του με τον φυσικότερο τρόπο του κόσμου, χωρίς καν να τον γνωρίζει.

“Η Τερέζα κατάλαβε την άφορμή που τον έκανε να διστάζει κι' ευχαριστήθηκε κάπως απ' αυτό.

— Δεχθήτε, κύριε, του είπε, και μη σας μέλει. Το Ροσβέλ είναι κτήμα του πατέρα μου κι' επειδή κι' εγώ γυρίζω τώρα εκεί, καταλαβαίνετε ότι δεν μου στοιχίζει τίποτε ή

πρότασίς μου...

Τά λόγια αυτά μεγάλωσαν ακόμα περισσότερο την ταραχή του άγνωστου νέου, ο όποιος φάνηκε ακόμα πιο πολύ ταραγμένος. “Ωστόσο δεν τόλμησε ν' άρνηθή την προσφορά της Τερέζας κι' άρχισε να θαδίζει πίσω απ' το άλογό της.

“Η Τερέζα προχώρησε τολμηρά προς το δάσος που θρισκόταν από την άριστερή πλευρά του δρόμου.

— Δεν υπάρχει φόβος να χάσετε και σεις το δρόμο σας εκεί μέσα; ρώτησε ο νέος.

— Καθόλου, κύριε! Μη φοβάσθε... “Ολ' αυτά τά μέρη, τά ξέρω καλά... “Έτσι θα κόψουμε τον μισό τουλάχιστον δρόμο...

— Σας ευχαριστώ, δεσποινίς, γιατί είν' αλήθεια πως είμαι κουρασμένος πολύ.

— Να σας προσφέρω το άλογό μου.

Και ή Τερέζα έτοιμάσθηκε να πηδήση κάτω... “Ο ξένος χαμογέλασε και την έμπόδισε σχεδόν δια της βίας.

— “Ω, δεσποινίς! είπε. Τί ιδέα; Τί θα έλεγαν αν μας έβλεπαν;... “Οχι! “Οχι! Δεν είμαι και τόσο πολύ κουρασμένος... “Αρκει μόνο να μη προχωρήτε πολύ γρήγορα, αν θέλετε...

“Η Τερέζα δεν άπάντησε, αλλά άρχισε να ξεετάζει κρυφά με το βλέμμα της τον ξένο εκείνο, του όποιου ο σοβαρός κι' άρμονικός τόνος της φωνής της φαινόταν τόσο ευχάριστος.

“Η φυσιογνωμία του, με τα φωτεινά και γλυκά μάτια του, της φαινόταν έξαιρετικά συμπαθής.

“Επειτα από αρκετή ώρα έφτασαν τέλος στο Ροσβέλ. “Ένας υπηρέτης, βλέποντας την νεαρή κυρία του, έτρεξε και τη βοήθησε ν' άφιππεύσει και κατόπιν άπομακρύνθηκε μαζί με το άλογο.

Τότε ή Τερέζα γύρισε προς τον ξένο και του είπε:

— Θα παρακαλέσω τη μητέρα μου να σας οδηγήση σ' ένα μέρος του πύργου, όπου να μπορέσετε ν' αλλάξετε.

“Εκείνος υπόκλιθηκε και άποκρίθηκε με την προηγούμενη σοβαρότητα:

— Σας ευχαριστώ, δεσποινίς, για τη φροντίδα σας, αλλά έφτασα στο Ροσβέλ χθές το βράδυ και ή κυρία κόμισσα ευαρεστήθηκε να μου υποδείξη το δωμάτιό μου, στο όποιο μπορώ τώρα να παω μόνος μου.

“Η Τερέζα δεν τόλμησε να επιμείνη, ούτε να προχωρήση

στις έρωτήσεις της. “Αλλωστε ήταν άργά πειά και μόλις πρόφτανε ν' αλλάξη. Χαιρέτησε λοιπόν με μιά έλαφρά κίνηση του κεφαλιού κι' άπομακρύνθηκε.

“Η έκπληξι της όμως ήταν μεγάλη, όταν έπειτ' από λίγη ώρα, μπαίνοντας στην ευρύχωρη τραπεζαρία της επαύλεως, είδε τον πατέρα της να μπαίνει από την αντίθετη πόρτα, στηριζόμενος στο μπράτσο του άγνωστου της νέου.

“Ο Χριστιανός ντέ Ροσβέλ πλησίασε τότε τη σύζυγό του και της είπε:

— “Αγαπητή μου Ναδίνα, έπίτρεψέ μου να σου παρουσιάσω το γραμματέα μου, τον κ. “Αντρέα ντ' “Ανζελί... Είνε λαμπρός νέος, τον όποιον αγαπώ και εκτιμώ με όλη μου την καρδιά.

Και ο Χριστιανός, χαμογελώντας, έπρόσθεσε:

— Είνε μόνο λίγο άγριάνθρωπος, όπως μας απέδειξε στο Παρίσι. “Αλλά εδώ, για να μ' ευχαριστήση, δέχτηκε να τρώη μαζί μας...

“Η Ναδίνα δεν άπάντησε τίποτε. Εύρισκε ότι ή ευνοα του συζύγου της για έναν άπλο γραμματέα ήταν υπερβολική.

“Η μίς Σίμπυλ πάλι, που ήταν κι' αυτή παρούσα, ευχαριστήθηκε πολύ από την ευθύτητα που διάβαζε στα κτηριακά του γραμματέως.

“Επειτα από αρκετή ώρα ίππασίας ξαναγύριζε άργά, κουρασμένη.

Ἡ Φράγκα, πάντα μυστηριώδης, δὲν ἐξωτερίκευσε τὶς ἐντυπώσεις της.

Ὅσο γιὰ τὴν Τερέζα, εὐτυχῶς πού δὲν τὴν πρόσεχε κανεὶς, γιὰτὶ ἀλλοιῶς θὰ ἔβλεπαν ὅλοι ἀπὸ τὴν ἀχτινοβολία τῶν ματιῶν της καὶ ἀπὸ τὸ κοκκίνισμα τῶν παρειῶν της ὅτι κάτι ἔκτακτο συνέβαινε σ' αὐτήν.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὰ οἰκογενειακά γεύματα στὴν ἔπαυλι ἦσαν λιγώτερο μονότονα καὶ τὰ θράδουα πολὺ πιὸ ζωηρά.

Πολὺ μορφωμένος, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εὐγενὴς καὶ τυπικὸς, ὁ Ἄνδρέας, παρ' ὅλη τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἐπιφυλακτικότητά του, εὗρισκε ἐν τούτοις πάντα τὸν τρόπο νὰ προκαλῆ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ διασκεδάζῃ ὄσους τὸν περιστοιχίζαν.

Καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ Ναδίνα, πού ἦταν τόσο προκατειλημμένη ἐναντίον του, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸν ὑπερεπαίνουσε καὶ μόνο φιλοφρονήματα τοῦ ἀπηύθυνε.

Ἡ μὴς Σίμπυλ τὸν εὐγνωμονοῦσε γιὰ τὸν θαθὺ σεβασμὸ πού ἔδειχνε πρὸς τὶς μαθήτριάς του καὶ ἔπιανε μαζὺ του σοβαρὲς συνομιλίες, τὶς ὁποῖες ἀγαποῦσαν κ' οἱ δύο.

Ἡ Φράγκα πού ἦταν πάντα σιωπηλὴ γιὰ ὅλους, διέκοπτε μόνο πρὸς χάριν του τὴν ἐπίμονη σιωπὴ της καὶ κουβέντιαζε μαζὺ του μὲ ζωηρότητα, πού κανεὶς δὲν τὴν φανταζόταν σ' αὐτήν.

Ἀντιθέτως ἡ Τερέζα φαινόταν τώρα σιωπηλὴ καὶ σκεπτικὴ. Δὲν εἶχε πειὰ ἰδιοτροπίες, δὲν ἔκανε πειὰ τρέλλες καὶ δὲν ἐφέρετο πειὰ πρὸς τὴν Ναδίνα μὲ τὴν ἀγέρωχη ἐκείνη αὐθάδεια, τὴν ὁποῖα χρησιμοποιοῦσε τελευταία στὶς κουβέντες της πρὸς τὴ μητέρα της.

Σιγὰ - σιγὰ κι' ὁ Ἄνδρέας, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ περιβάλλον του, ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ διαχυτικὸς, πιὸ εὐθυμὸς. Φερόταν μὲ τὸν ἴδιο σεβασμὸ στὴν κόμησά ν' Ἰ. Ροσβέλ καὶ στὴν μὴς Σίμπυλ κ' ἡ Τερέζα κ' ἡ Φράγκα εἶχαν γίνεϊ ἀντικείμενο τῶν πιὸ εὐγενῶν περιποιήσεων ἐκ μέρους του.

Ἡ Τερέζα ὅμως ἐνοιῶθε τώρα μιὰ μεγάλη στενοχώρια. Ζωηρὴ, καθὼς ἦταν πάντοτε, εἶχε παραμελήσει τὶς σπουδές της κι' ἔτσι δὲν εἶχε τὶς ἀπαιτούμενες γνώσεις γιὰ νὰ παρακολουθῆ τὶς σοβαρὲς φιλολογικὲς ἢ ἐπιστημονικὲς συζητήσεις τοῦ Ἄνδρέα μὲ τοὺς ἄλλους.

Γι' αὐτὸ ἀπευθύνθηκε στὴν μὴς Σίμπυλ καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ συμπληρῶσῃ τὴ μὸρφωσί της. Ἡ μὴς Σίμπυλ ἦταν συνηθισμένη στὶς ἰδιοτροπίες τῆς Τερέζας καὶ δὲν ξαφνιάστηκε καθόλου μ' αὐτό. Ἀπεναντίας, ἔσπευσε προθυμότερα νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν ἐπιθυμία της.

Τότε ἡ νέα ρίχτηκε στὴ μελέτη μὲ τὰ μούτρα καὶ, χάρι στὴ μεγάλη της ἀντίληψη, γρήγορα ἀπέκτησε τὶς γνώσεις πού τόσο εἶχε αἰσθανθῆ τὴν ἔλλειψί τους.

Προώδευσε μάλιστα τόσο, ὥστε μιὰ μέρα, βλέποντας τὸν Ἄνδρέα νὰ κάνῃ κάποιο χημικὸ πείραμα στὸν κήπο, τὸν πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ μιλάῃ γιὰ τὸ πείραμα αὐτὸ μὲ τόση γνώσι, ὥστε ὁ νέος ξαφνιάστηκε καὶ τὴ ρώτησε μὲ περιέργεια:

— Καὶ πού τὰ μάθατε σεῖς αὐτά;

— Μοῦ τὰ δίδαξε κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες ἡ μὴς Σίμπυλ.

Καὶ κύτταζε τὸν Ἄνδρέα στὰ μάτια γιὰ νὰ δῆ τί φρονοῦσε γι' αὐτήν. Ἐξαφνα ὅμως τότε τῆς φάνηκε σὰν νὰ δέχτηκε ἕνα δυνατό χτύπημα στὴν καρδιά της.

Ὁ Ἄνδρέας τὴν κύτταζε μὲ τὸ ἴδιο πάθος πού τὸν εἶχε δῆ νὰ τὴν κυττάζῃ καὶ τὴν πρώτη φορὰ πού συναντήθηκαν.

Τῆς φάνηκε ὅτι ἡ γῆ δὲν ἦταν στερεὴ κάτω ἀπ' τὰ πόδια της καὶ προαισθάνθηκε ὅτι ζύγωνε ἢ στιγμὴ πού θ' ἀποφαινόταν ἀμετάκλητα ἡ τύχη της.

Τότε ἐντελῶς αὐθόρμητα ἀπλώσε τὸ χέρι της πρὸς τὸν Ἄνδρέα καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε ντ' Ἀνζελί, σὰς ὑπολήπτομαι πολὺ.

Ὁ Ἄνδρέας, πού εἶχε συνέλθει ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, ἔκανε μιὰ ἀβρῆ ὑπόκλιση καὶ δὲν ἀπάντησε τίποτε.

Ἡ Τερέζα ὅμως ἐξακολούθησε:

— Θέλετε νὰ γίνετε φίλος μου;

Ὁ νέος ἔγινε κατάχλωμος. Ὡστόσο, συγκεντρώνοντας ὅλες του τὶς δυνάμεις, προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ καὶ ψιθύρισε:

— Περιέργη πρότασις!

— Ἀρνεῖσθε; ἔκανε ἡ Τερέζα κοκκινίζοντας.

— Ὁχι. Ἀλλὰ νόμιζα ὅτι εἶμαστε κιόλας φίλοι.

— Ναι, ἀλλὰ ἐντελῶς ἐπιπόλαια, ὅπως εἶστε φίλος καὶ μὲ τὴν Σίμπυλ καὶ μὲ τὴν Φράγκα καὶ μ' ὅλους ὄσους γνωρίζετε... Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐννοῶ τέτοια φιλία...

Τρομερὴ νέα αὐτὴ ἡ Τερέζα. Ἐφερνε ἔτσι τὸν Ἄνδρέα σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Τοῦ κάκου ἀγωνιζόταν ἐκεῖνος νὰ κρύψῃ τὴ θαθεῖα ἐντύπωσι πού τοῦ εἶχαν προκαλέσει τὰ λόγια της.

Κ' ἡ Τερέζα πρόσθεσε:

— Μὴ μὲ κρίνετε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μου. Ἐχω πολὺ θερμὸ χαρακτήρα, ἐνθουσιάζομαι εὐκόλα καὶ φτάνω ἀμέσως μέχρι τῶν ἄκρων. Κατὰ βάθος ὅμως δὲν εἶμαι κακὴ καὶ, ἂν ἕνας ἄνθρωπος πού θὰ εἶχε τὴν ἐμπιστοσύνη μου ἀνελάμβανε νὰ μὲ καθοδηγῆ, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ γινόμουν ἀκόμα καλύτερη...

»Θέλετε νὰ γίνετε γιὰ μένα ὁ φίλος, ὁ σύμβουλος, τοῦ ὁποῖου ἔχω τὴν ἀνάγκη;

Καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸ ν' ἀπάντησῃ, ἐπρόσθεσε:

— Ἐλάτε, δεχθῆτε! Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη!

— Δυστυχισμένη, ἐσεῖς; ἔκανε ὁ Ἄνδρέας ξαφνιασμένος. Εἶνε δυνατόν αὐτό;

— Δυστυχῶς, ὑποφέρω ἀπὸ μιὰ πολὺ μεγάλη λύπη... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν ἔχω μιλήσει σὲ κανένα γι' αὐτό... Μὲ σὰς ὅμως, τὸ πρᾶγμα διαφέρει... Δὲν ξέρω τί μὲ σπρώχνει νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τὰ μυστικά μου... Θὰ μὲ συμβουλευέσετε.

Ὁ Ἄνδρέας φάνηκε σὰ νὰ θελε ν' ἀποφύγῃ αὐτὲς τὶς ἐκμυστηρεύσεις πού γινότουσαν ἔτσι ἀπρόοπτα. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὶς ἐμποδίσῃ.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού εἶχε δῆ τὴν Τερέζα, ὅλη τὴν ἡ καρδιά εἶχε προσηλωθῆ στὴ λαμπρὴ ἐκείνη νέα, πού εἶχε ὁμορφιά βασιλίσσης καὶ ἀγνὸ

βλέμμα μικροῦ παιδιοῦ.

Καὶ ὅσο τὴν ἔβλεπε, τόσο καὶ πιὸ μεγάλη ἐνοιῶθε τὴν γοητεία της. Ἀναγκαζόταν νὰ καταβάλλῃ τεραστία προσπάθεια θελήσεως γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῆ κανεὶς τὴ μέχρι λατρείας ἀγάπη του πρὸς τὴν Τερέζα.

Καὶ νὰ πού τώρα ἡ νέα αὐτὴ εἶχε πάει μόνη της σ' αὐτὸν γιὰ νὰ τοῦ πῆ ὅτι εἶνε δυστυχῆς.

Πού νὰ θρῆ τὴ γενναιότητα ἢ ὁποῖα χρειαζόταν γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὶς ἐκμυστηρεύσεις της.

Πῶς ν' ἀρνηθῆ νὰ γίνῃ σύμβουλος καὶ φίλος της;

Εἶχαν ἀπομακρυνθῆ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου συναντήθηκαν καὶ προχώρησαν πρὸς τὰ συδεντρα τοῦ κήπου, ὅπου δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τοὺς ἀκούσῃ κανεὶς.

Ἡ Τερέζα κάθησε σ' ἕνα πέτρινο πάγκο καὶ ἀμέσως ἐξακολούθησε:

— ὦ! ναι, ναι, φίλε μου, ἔχω μιὰ λύπη πολὺ μεγάλη!... Εἶμαι ἐντελῶς μόνη στὸν κόσμῳ... Δὲν ἔχω σὲ ποιὸν νὰ πῶ αὐτὸ πού βασανίζει τὴν καρδιά μου...

— Καὶ ἡ μητέρα σας; Ἡ μὴς Σίμπυλ; Ἡ δεσποινὶς Φράγκα!

— ὦ! στὴ Σίμπυλ καὶ στὴ Φράγκα, γιὰ λόγους ἐπτελῶς ξεχωριστοῦς, οὔτε θέλω, οὔτε μπορῶ νὰ κάνω λόγο γιὰ τὴ θλίψι μου...

— Ἀλλὰ ἡ μητέρα σας;

(Ἀκολουθεῖ)

— Ἀγαπητὴ μου Ναδίνα, ἐπίτρεπέ μου νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸν γραμματέα μου, τὸν κ...